

• Szt. István napján a templomunk búcsúján a plébános atya nevében, az apát úr nevében és a magam nevében is Szt. István közbenjárására mindenkinek sok, sok kegyelmet kívánok! Azon kívül köszönetet mondok mindazoknak, akik faradoztak, hogy a mai ünnepség sikeres legyen. Köszönetet mondok a magyar asszonyoknak, hölgyeknek, akik tegnap is meg ma is keményen dolgoztak a konyhán, hogy finom ebédünk legyen. Köszönetet mondok Kusper Katalinnak az egész évi munkájáért is, hogy mindig olyan szép virágok legyenek az oltár körül. Köszönetet mondok mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy a gyermekek is szerepeljenek a műsoron. Köszönetet mondok azoknak, aki felújították a színpadot és annak hang, lámpa és függöny berendezését. Köszönetet mondok Tóth Attilának az egész évi munkájáért, aki a szentbeszédeimet olyan jól és lelkiismeretesen lefordítja. Köszönöm, Attila! Köszönetet mondok a Szt. István Egyesület elnökének és tagjainak, akik a legnagyobb szerepet vállalták a mai ünnepség szervezésében. Köszönöm mindenkinek! Ámen!

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Bános Magdi Vodnákne Túri Ildikó
- Iván Teri Batta Eve nővér
- Szuromi Anzelm atya Zeller Kati
- Juhász Kató Szolga Bálint
- Redler Mária Béres János
- Bojtor Olivér

Halottaink;

- Mohos Piroska Jancsó Gyula
- Sándor Valéria Zima Floriánné
- Samay Ildikó Shirley Snyder
- Wendell Weiss Ailer Magda

(Mt7,24-29) Halálának közeledtét megérezvén, Szt. István magyar király azzal bizonyította be nagy szeretetét Nagyasszonyunk iránt, hogy ő lett a legelső király, aki az országát öneki ajánlotta fel. A Szűzanya örök gondnokságára esett választásának egyik oka az volt, hogy nem talált méltó örökösöt a földön egyetlen fiának, Szt. Imrének korai halála után. Ám ez a körülmény magában nem magyarázza meg Szt. István életművének felajánlását Szűz Máriának. István döntését nem határozta meg az időbeni egybeesés sem, hogy a felajánlása 1038-ban a Miasszonyunk mennybemenetelének ünnepére, augusztus 15-ére esett. Nem, Szent István a középkor kiválasztott személyiségei közé tartozott. A Miasszonyunk olyan igaz híve volt ő, mint ahogyan 700 évvel később Montforti Szt. Lajos jellemezte őket. Ennek az állításnak az igazolására álljon itt egy idézet magától Szt. Lajostól (A tökéletes Mária tisztelet, 159 l.), melyben Szt. Odilora, Cluny ötödik apátjára hivatkozik, akivel Szt. István király levelezett, mint az első olyan személyre, aki nyilvánosan terjesztette ezt a tökéletes tiszteletet.

A Miasszonyunk oltára előtt térdepelve, a nyaka körül kötéllel, a fiatal Odilo ezt imádkozta: „Ő legszeretőbb Szűz, anyja minden idők Megváltójának! E naptól fogva végy engem a Te szolgálatodra, és minden ügyemben légy mellettem mint egy legkönyörületesebb szószóló. Ugyanis Isten után senkit semmiképpen sem helyezek eléd, és átadom örökre magamat neked mint a Te rabszolgád és jobbjagod.” Írásbeli emlékek a Mária tisztelet ezen kifejezett alakját csupán Szt. István korától őrzik, de az visszamegy a legrégebb keresztény gyökerekig. Védtelen csecsemővé válva a megtestesült Ige maga is Mária engedelmes szolgája lett. Nekünk is hasonlóképpen kell tennünk, hiszen a keresztény élet nem más, mint Krisztus követése. A negyedik evangéliumban Szt. Jánost megnevezetlenül úgy ismerjük, mint a „szeretett tanítványt.” Mint olyan, ő jelképez minden egyes hívőt is, mivel Urunk mindnyájunkat különösképpen szeret. E szeretett tanítványra, aki

mindnyájunkat képvisel, Urunk az édesanyját bízta (lásd Jn19,25-27). Nehogy bárki azt gondolja, hogy a szöveg egy mai újraértelmezésének köszönhetően túl sokat beleolvasunk ebbe az evangéliumba. Lássuk a következő megjegyzést Origenésztől, 254 AD előttről.

János evangéliumának mélységét elismerve, Origenész kifejti számunkra annak mélyebb értelmét: „Azt merjük mondani, hogy az evangéliumok képezik a szentírás virágait, és az evangéliumok virága a Szt. Jánosé. Ám senki nem hatolhat annak mélységébe, aki nem pihent meg Jézus kebelén, és nem fogadta Máriát édesanyjává. Hogy Jánoshoz hasonlóvá legyen, az embernek Jézus által másik Jézusként kell kinyilváníttatnia. És így, ha Máriának nem volt más gyermeke, mint Jézus, és Ő így szól az édesanyjához: 'Íme a fiad' és nem 'Íme egy másik fiad', akkor ő mintha azt mondaná, 'Íme Jézus, akinek életet adott'. És így is van: bárki, aki azonosult Krisztussal nem magáért él: Krisztus lakozik benne, és adva, hogy Krisztus él benne, Jézus ezt mondja róla Máriának: 'Íme a fiad – Krisztus'” (Comm. in Evang. Ioann. @Jn19,26-27). Ha igazán élvezni akarjuk Szt. István örökségét, kezdjük azzal, hogy Máriának szenteljünk magunkat, és fejezzük be úgy, hogy naponta elimádkozzuk a rózsafüzért! Szt. István király, Mária tökéletes tisztelője, könyörögj érettünk! Ámen!

English / Feast of St. Stephen of Hungary, Patron of our Parish

(Mt7:24-29) Sensing that his death was near, St. Stephen of Hungary proved his great love for Our Lady by becoming the first king ever to entrust his kingdom to her care. One reason he chose the Blessed Virgin as Hungary's perpetual sovereign was his inability to find a worthy successor on earth following the untimely death of his only son, St. Emeric. But this circumstance alone doesn't explain St. Stephen's solemn dedication of his life's work to Our Lady. Nor was his decision a mere coincidence suggested by the calendar day upon which it was made, namely: 15 August 1038, the Feast of Our Lady's Assumption. No, St. Stephen figured among those chosen few in the middle ages. He was a true devotee of Our Lady in the way described 700 years later by St. Louis de Montfort. As evidence of this assertion, we cite St. Louis himself (True Devotion, 159), who mentions St. Odilo, the fifth abbot of Cluny – with whom St. Stephen corresponded – as the first person to have publicly spread this true devotion to Mary.

Kneeling before Our Lady's altar with a rope around his neck, the young Odilo said, "O most loving Virgin and Mother of the Savior of all ages, from this day forward take me into your service and in all my affairs be ever at my side as a most merciful advocate. For after God I place nothing in any way before you and I give myself over to you forever as your own slave and bondsman." Documents may only trace this explicit form of Marian devotion back to St. Stephen's day, but it is rooted in Christian antiquity. By becoming a helpless infant, the Incarnate Word Himself chose to become Mary's willing slave. We in turn must do likewise since the Christian life is nothing more than the imitation of Christ. In the fourth gospel, St. John is anonymously known as "the beloved disciple." As such, he symbolizes each and every believer, since we are all especially loved by our Lord. To this beloved disciple, who stands for us all, Jesus gave His mother. (See Jn19:25-27) Lest anyone think we are reading too much into this gospel, thanks to a modern reinterpretation of the text, listen to the following commentary written by Origen before 254 AD.

Acknowledging the profundity of John's gospel, Origen proceeds here to decipher its deeper meaning for us: "We dare to say that the Gospels are the flower of the Scriptures, and the flower of the Gospels is that of St. John. But no one can penetrate the meaning who has not rested on Jesus' breast and taken Mary as his Mother. To be like John one needs to be able, like him, to be pointed out by Jesus as another Jesus. And so, if Mary had no other children but Jesus, and Jesus says to his Mother: 'Behold, your son' and not 'Behold, another son,' then it is as if he were saying, 'Behold, Jesus to whom you have given life.' And so it is: anyone who has identified with Christ, no longer lives for himself: Christ lives in him, and given that Christ lives in him, Jesus says of him to Mary: 'Behold, your son – Christ.'" (Comm. in Evang. Ioann. @Jn19:26-27) If we truly wish to enjoy the legacy of King St. Stephen, let us begin by consecrating ourselves to Mary and end by praying her Rosary daily! King St. Stephen, True Devotee of Mary! Pray for us! Amen!

A Szt. Istvan napi musoron elhangzott beszéd

Egy magányos ír földművesnek a társa csak a kedvenc kutyája volt. Egy nap a kutya kimúlt. A gazda elment a plébánoshoz ezzel a kéréssel: „Atyám, elpusztult a kutyám. Mondana érte egy szentmisét?” Patrick atya válasza ez volt: „Sajnálom, de az Egyházunk nem szolgáltat misét egy állatért. Ám az úton ott vannak a baptisták, ki tudja, talán az ő hitük szerint lehet valamit tenni a szegény pára érdekében.” A gazda kapott az ajánlaton, de még megkérdezte, hogy vajon \$5,000 elegendő lenne-e valami szolgáltatásért. A plébános felkapta a fejét: „Álljon meg a menet! Miért nem mondta, hogy a kutya katolikus?” Ez a kedves történet rámutat arra, hogy az elvek nem mentesek a befolyástól, ha az értékes gyöngyszem nem a Biblia, hanem a földi haszon. Találékonyak lehetünk, ha a célunk anyagi haszon. Ugyanakkor milyen tudatlannak tűnhetünk, ha a mennyország birtoklása a tét! A hűtlen intézőről szóló példabeszédében Urunk rá is mutatott erre. Mielőtt elbocsátották volna, ez a ravasz intéző csalt a gazdája kárára, az adósainak a javára azzal, hogy a tartozásuknak akár a felét is elengedte. Ezekre a cimborákra azután lehetett számítani, hogy a hűtlen intéző ne kerüljön az utcára.

Mikor a tulajdonos mindezt megtudta, megdicsérte az intézőt – nem ugyan a sikkasztásért, hanem az intéző ügyességéért. Urunk a példabeszédet ezzel a megfigyeléssel fejezi be: “A világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál” (Lk16,8). Más szóval, a világfiak ügyesebben keresnek pénzt, mint a hívek keresnek kegyelmet. E szabály alól kivételek a szentek! Ők kitérnek közülünk, a fény tompultabb fiai és leányai közül. A szentek sugározzák magukból az éleseszüséget. Okosak a lelkük ellátásában, ahogyan a csaló intéző volt a teste ellátásában. Szt. István magyar király hatalmasan fénylő világosság volt! Egyebek között hittérítőket küldött szerte az országba, apátságokat és püspökségeket alapított, bevezette az egyházi tizedet, és elrendelte templomok építését. Miközben Magyarországot erős külföldi befolyás alá vette, megóvta azt a német hatalom uralmától. Eközben Szt. István oly mértékben szolgált a közjót, mint a világ fiai a saját egyéni céljaikat. A szívébe fogadta Urunk szavát: „Aki közületek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok, s aki első akar lenni, legyen a cselédetek” (Mt20:27).

A vicces történet Patrick atyájával ellentétben, Szt. István egyáltalán nem próbált Istennek is és a Mammonnak is szolgálni. Ő Krisztus pártjára állt, és a pogányság szelleme ellen hadjáratot indított. Ezért van az, hogy a keresztények számára ő ma is időszerű. A küzdelem ugyanis ma az új-pogányság ellen folyik. Egy katolikus kutya fogalma ugyan elfogadhatónak tűnhet, de nevetünk rajta, mivel végül is badarság. Mikor két férfit házaspárként újracsomagolnak – a valóság halvány látszata ellenére – képtelenségről beszélünk. A keresztény házasság szétbontathatlan emberteremtő elkötelezettsége az erény, sőt néha a szentség olyan gyakorlót követeli meg, mint Istvánt és Gizellát. Pedig ez egyike az elképzelhető legkiműveltebb intézményeknek – és annak felbontathatlanságát maga Jézus Krisztus állította vissza a bűnbe esett emberiség számára (lásd Mk10,1-12). Áldott legyen az Ő neve! Az egyetlen, a keresztény házasságnál még kiműveltebb dolog a Krisztus kedvéért vállalt cölibátus, melyet a királyi pár fia, Imre herceg magára vett. Ez pedig nem valami középkori találmány, hanem bibliai tanítás. Ezt maga az Üdvözítőnk tanácsolta, sőt meg is valósította (lásd Mk10,1-12). Szt. Pál élte is és tanácsolta is a cölibátust (lásd 1Kor7,7-9, 32-38). Keresztelő Szt. János, akit Urunk „asszonytól született legnagyobb férfinak” nevezett (Mt11,11), ugyanezt vállalta. A fölszentelt cölibátus ősi találékonyosság új lelki röppályával. Ugyanez igaz egy sokgyermekes családra a mai önző világunkban. Szt. István, te nagyszerű fia a világosságnak! Könyörögi érettünk! Ámen!

Talk Delivered During the Show for St. Stephen's Day

A farmer lived alone in the Irish countryside with only a pet dog for company. One day the dog died, and the farmer went to the parish priest and said, “Father, my dog is dead. Could you say a mass for him?” Father Patrick replied, “I'm afraid not; we cannot have services for an animal in the church. But there are some Baptists down the road, and there's no telling what they believe. Maybe they'll do something for the poor creature.” The farmer said, “I'll go right away, Father. Do you think \$5,000 is enough to donate to them for the service?” “Wait a minute!” exclaimed Father Patrick. “Why didn't you tell me the dog was Catholic?” This

delightful story shows that no doctrine is immune from compromise when our bankbook is our pearl of great price, not our Bible. We can be ingenious when worldly gain is our goal. Yet, how dull we can be when our heavenly reward is at stake! Our Lord pointed this out in the Parable of the Unjust Steward. Since he was about to be fired, this sly steward curried favor with his master's debtors. He unjustly remitted up to half of their debt. These ill-gotten friends in turn could be counted on to keep the steward off skid row.

When the master found out, he praised the steward – not for his embezzling, but for his ingenuity. Our Lord concludes the parable with the following observation: “The sons of this world are shrewder in dealing with their own kind than the sons of light.” (Lk16:8) In other words, worldlings seek money more cleverly than believers seek grace. For the exception to this rule, consider the saints! They stand out among us dimmer sons & daughters of light. Saints radiate holy ingenuity. They are as clever in providing for their souls as the unjust steward was in providing for his body. King St. Stephen of Hungary was one brilliant son of light! Among other things, he sent missionaries throughout his realm, founded bishoprics and abbeys, established tithing and mandated the building of parish churches. He opened Hungary to strong foreign influences while sparing it from German conquest. In all this, St. Stephen was as obsessed with the common good as worldlings are with their own private good. He took Our Lord's words to heart: “Whoever wants to be first among you must be your slave.” (Mt20:26)

Unlike Fr. Patrick in the joke, St. Stephen didn't try to serve both God and Mammon. He took Christ's side by waging a cultural war with paganism. That's why he is so relevant for Christians today. We too are caught up in a culture war – this time with neo-paganism. A Catholic dog almost seems plausible, but we laugh because, ultimately, the idea is nonsense. When two men are repackaged as a married couple – despite any semblance of plausibility – we're still talking about nonsense. Indissoluble matrimony demands virtuous, sometimes saintly, practitioners like Stephen and Gisela. Yet it is one of the most civilizing institutions imaginable – one that Jesus Christ restored to fallen humanity. (See Mk10:1-12) Praised be His name! The only thing more civilizing than Christian matrimony is celibacy undertaken for love of Christ – which the royal couple's son, St. Emeric, embraced. Far from being some medieval invention, celibacy is a biblical teaching. It was recommended, indeed, practiced by our Savior Himself. (See Mt19:11-12) St. Paul also lived and counseled celibacy. (See 1Cor7:7-9, 32-38) St. John the Baptist, whom our Lord called “the greatest man born of woman,” (Mt11:11) was another celibate. Consecrated celibacy is that old-time ingenuity with a new spiritual trajectory. For that matter, so is a large family in today's egocentric world. King St. Stephen, Ingenious Son of Light! Pray for us! Amen!